

F. t. l. om ændr. af l. om beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

§ 23 A om dækningsafgift af kontor- og forretningsejendomme sammenholdt med den nye bestemmelse i § 24 kommer til at indeholde samtlige fornødne bestemmelser om afgiften. Kommunerne behøver herefter for at kunne opkræve dækningsafgift blot at vedtage at anvende bestemmelserne, jfr. den nye bestemmelse i § 24.

Ifølge de gældende vedtægter kan der for så vidt angår offentlige ejendomme normalt kun opkræves dækningsafgift af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til den kommunale ejendomsskattelovs § 7, stk. 1, litra b, d. v. s. ejendomme tilhørende staten og fremmede kommuner, samt § 7, stk. 2, d. v. s. ejendomme tilhørende Danmarks Nationalbank. Imidlertid er der i dækningsafgiftsvedtægterne for enkelte kommuner, f. eks. Københavns kommune, hjemmel til at opkræve dækningsafgift også af ejendomme, der er fritaget for kommunal grundskyld i henhold til lovens § 7, stk. 1, litra a (de staten tilhørende kongelige slotte og palæer med tilliggende). Det kan imidlertid ikke anses for rimeligt at indrømme hjemmel til opkrævning af afgift af de kongelige slotte m. v. i al almindelighed. Det foreslås derfor, at der alene skal kunne opkræves dækningsafgift af de i § 7, stk. 1, litra b, og § 7, stk. 2, omhandlede ejendomme, men at kommunalbestyrelserne med indenrigsministeriets tilladelse, der kun kan meddeles i ganske særlige tilfælde, også kan opkræve afgiften af de kongelige slotte og palæer.

De foreslåede regler, hvorefter dækningsafgift af forskelsværdien for kontor- og forretningsejendomme og offentlige ejendomme kan opkræves med en af kommunalbestyrelsen fastsat promille, der højst kan udgøre 3,75 i amtskommunerne og 5 i de øvrige kommuner, svarer til indenrigsministeriets hidtidige praksis med hensyn til stadfæstelse af vedtægter. I øvrigt svarer de foreslåede regler i alt væsentligt til det hidtidige indhold af bestemmelsen i den kommunale ejendomsskattelovs § 23 og de af indenrigsministeriet udarbejdede normalvedtægter. Det skal derfor alene anføres, at begrundelsen for, at dækningsafgift af grundværdien for offentlige ejendomme i bykommunerne efter forslaget skal opkræves med $\frac{1}{4}$ af den almindelige kommunale grundskyldpromille, er, at disse kommuner hidtil alene har kunnet opkræve afgiften af grundværdien med halvdelen af grundskyldpromillen ÷ den ekstraordinære grundskyldpromille på 14, således at promillerne i købstæderne hidtil har udgjort mellem 5 og 6. De nævnte 5-6 promille har omfrent svaret til $\frac{1}{4}$ af bykommunernes grundskyldpromiller, der som tidligere nævnt siden skatteåret 1961-62 normalt har udgjort ca. 24-26.

40 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Til nr. 20.

Den kommunale ejendomsskattelovs § 24 bestemmer, at kommunalbestyrelserne i sognekommunerne kan vedtage at opkræve en tillægsgrundskyld af landbrugsejendomme på indtil 10 promille, dersom ejendommens ejer eller — dersom ejendommen er bortforpagtet — forpagteren ikke fra skatteårets begyndelse er pligtig at svare skat i henhold til lov vedrørende personlig skat til kommunen til den kommune eller en af de kommuner, hvori ejendommen er beliggende. Denne tillægsgrundskyld indbringer kun et ubetydeligt provenu — for hele landet kun omkring 1 mill. kr. årlig — og giver anledning til et betydeligt administrativt besvær, hvorhos den i praksis undertiden pålignes i tilfælde, hvor det kun kan opfattes som stødende. Endvidere synes skattens reale begrundelse tvivlsom, navnlig synes det vanskeligt at begrunde, at den kun kan pålignes landbrugsejendomme, og endelig er der ved ophævelsen af den kommunale erhvervsskat med virkning fra den 1. april 1964 sket en — formentlig utilsigtet — udvidelse af de tilfælde, hvor skatten kan pålignes. Reglerne om tillægsgrundskyld i § 24 er derfor foreslået ophævet.

Bestemmelsen i den foreslåede nye § 24 knytter sig nu til de foranstående paragraffer om dækningsafgift og fastsætter, at kommunalbestyrelsens beslutning om opkrævning af dækningsafgift eller om ændring af promillernes størrelse for et bestemt skatteår skal være truffet senest den 15. februar forud for vedkommende skatteår. Om den for skatteåret 1966-67 foreslåede overgangsbestemmelse vedrørende opkrævning af dækningsafgift henvises til § 2 i nærværende lovforslag og bemærkningerne hertil.

Til nr. 21.

Den ændrede formulering tilsigter alene at afskære enhver tvivl om, hvorvidt kommunalbestyrelsen vil være berettiget til at beregne afgifterne på et andet grundlag end de ved vurderingerne ansatte værdier, og er således af rent redaktionel karakter.

Til nr. 22.

Den foreslåede § 26, stk. 1, svarer til den gældende bestemmelse.

De foreslåede nye bestemmelser i lovens § 26, stk. 2-4, svarer til bestemmelserne i statsejendomsskattelovens § 82, stk. 2-3 og stk. 4, 1. punktum, hvortil den kommunale ejendomsskattelov hidtil har henvist, men som nu er foreslået ophævet. Der er følgelig ikke tale om nogen realitetsændring.